

den ekstraordinære promille, d. v. s. 4 promille i 1959-60 og derefter 8 promille.

Angående den særlige fritagelsesbestemmelse i 1955-lovens § 2 vedrørende visse ejendomme opført før 1890 i de store købstæder — hvilken bestemmelse nu foreslås ophævet — henvises til bemærkningerne til § 7 i forslag til lov om ændring af lov om kommunale ejendomsskatter m. v.

Til § 6.

For så vidt angår den dækningsafgift, som kommunerne i henhold til særlige af indenrigsministeriet stadfæstede vedtægter opkræver af statens og fremmede kommuners ejendomme med indtil halvdelen af de ordinære grundskyldpromiller og ejendomsskyldpromiller, er det i § 6 udtrykkeligt foreskrevet, at de ekstraordinære promiller skal lades ude af betragtning ved afgiftens beregning. Dette hænger sammen med, at dækningsafgiften ifølge den kommunale ejendomsskattelovs § 23 alene har til formål at bidrage til kommunernes udgifter til gaders og vejes vedligeholdelse, renholdelse, belysning m. m. I overensstemmelse hermed

er dækningsafgiften ifølge de for sognekommunerne gældende vedtægter normalt begrænset til højst 10 promille af grundværdien og 3,75 promille af den skattepligtige forskelsværdi. En tilsvarende begrænsning gælder imidlertid ikke efter de for bykommunerne stadfæstede vedtægter, idet en sådan begrænsning hidtil har været overflødig som følge af de lave promiller i disse kommuner.

Da grundskylden og ejendomsskylden i bykommunerne ved gennemførelsen af det foreliggende lovforslag nu forøges, har man fundet det rigtigst at forhindre, at der samtidig sker en stigning i dækningsafgiften, hvorved denne i bykommunerne ville blive højere end i sognekommunerne.

Til § 7.

Bestemmelsen i § 7 indebærer, at alle de almindelige bestemmelser om forfaldstid, opkrævning, udpantning, morarenter og rentegodtgørelse ved tilbagebetaling m. v., der gælder for de ordinære ejendomsskatter, også kommer til at gælde for den ekstraordinære grundskyld og ejendomsskyld.